

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 751/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti J. K., zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Chrenkom, Blumentálska 22, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 377/2000, takto

r o z h o d o l :

1. 1. Základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 377/2000 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 377/2000 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n ý uhradiť J. K. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Miroslava Chrenka, Blumentálska 22, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 751/2013 z 12. decembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 377/2000.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 10. júla 2000 okresnému súdu návrh na priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorému bola pridelená sp. zn. 13 C 377/2000.

Sťažovateľ uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a zároveň

navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 500 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 2004/2014 doručeným ústavnému súdu 4. novembra 2014, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... návrh bol na tunajší súd podaný dňa 10.07.2000. Vo veci sa jedná o priznanie nároku navrhovateľovi vo výške 55.566,62 € (1.674.000 Sk) titulom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, jedná sa teda o vec predovšetkým skutkovo náročnú, nakoľko navrhovateľ sa nachádza mimo územia SR, na Slovensku sa zdržiava iba 1-2x ročne, súd v priebehu konania vykonával množstvo úkonov len za účelom získania potrebnej zdravotnej dokumentácie navrhovateľa, vykonával výsluch svedka, ošetrojúceho lekára cestou dožiadaného súdu vo Švajčiarsku. Súd vykonával v rokoch 2000 - 2014 úkony v spise a stanovoval termíny pojednávani priebežne. V súčasnosti bol vo veci ustanovený znalec v januári 2013, ktorý sa vo veci namietol, následne bola za účelom znaleckého dokazovania ustanovená znalecká organizácia, ktorá požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku. Je pravdou, že od podania návrhu uplynulo už 14 rokov, pričom dĺžku konania ovplyvnili okrem uvedených skutočností aj viaceré zmeny v obsadení senátu z dôvodov odchodov na MD zákonných sudkýň, odchodov na súd vyššieho stupňa alebo v dôsledku iných zmien v rozvrhu práce.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania, z ktorých vo vzťahu k predmetu sťažnosti ústavný súd považuje za relevantné tieto:

„10.07.2000 - súdu doručená žaloba o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia...

24.10.2000 - žalobný návrh doručovaný vedľajšiemu účastníkovi s tým, aby oznámil súdu, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník; zapožičanie trestného spisu z iného okresného súdu...

12.02.2001 - záznam z informatívneho výsluchu s tým, že zástupca navrhovateľa

doloží do spisu doklad o prechodnom pobyte navrhovateľa na Slovensku...

- 06.09.2001 - stanovený termín pojednávania na deň 04.10.2001*
- 04.10.2001 - otvorenie pojednávania, meritórne prejednanie veci, odročené na T 04.12.2001...*
- 04.12.2001 - pojednávanie z dôvodu PN zákonnej sudkyne odročené na neurčito*
- 30.01.2001 - stanovený T pojednávania na deň 26.03.2002*
- 26.03.2002 - meritórne prejednanie veci, pripustenie zmeny petitu, odročené na T 20.05.2002...*
- 11.06.2002 - meritórne prejednanie veci, výsluch znalca, pojednávanie odročené na neurčito za účelom dopytu ohľadom predloženia zdravotnej dokumentácie*
- 11.06.2002 - žiadosť na Zdravotné stredisko v BA o predloženie zdravotnej dokumentácie navrhovateľa...*
- apríl 2004 - zmena zákonného sudcu (z dôvodu zmeny rozvrhu práce)*
- 25.05.2004 - výzva, podľa odporúčania Polikliniky v Bratislave na obvodných lekárov o predloženie zdravotnej dokumentácie navrhovateľa...*
- 17.09.2004 - opätovné doručovanie žiadosti na okresný úrad (adresát opätovne neznámy)...*
- 08.02.2005 - stanovený T pojednávania na deň 03.05.2005...*
- 03.05.2005 - pojednávanie odročené z dôvodu ospravedlnenia neúčasti navrhovateľa a zástupcu navrhovateľa a žiadosti o odročenie pojednávania, určený nový T 27.09.2005*
- 27.09.2005 - meritórne prejednanie veci, pojednávanie odročené na neurčito s tým, účastníkom budú doručené doklady predložené na pojednávaní a bude určený ďalší postup súdu...*
- 02.03.2005 - dožiadanie na vykonanie dôkazu - výsluchu svedka (ošetrojúceho lekára vo Švajčiarsku)*
- 02.03.2006 - uznesenie o ustanovení prekladateľa a nariadenie prekladu listín...*
- 20.07.2005 - uznesenie o ustanovení nového prekladateľa a nariadenie prekladu listín...*

- 25.10.2006 - uznesenie o priznaní tlmočného...
- september 2007 - zmena zákonného sudcu (z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne na MD)
- 04.04.2008 - stanovený termín na 15.05.2008
- 15.05.2008 - meritórne prejednanie veci, uznesenie o čiastočnom späťvzati návrhu v časti istiny, uznesenie o pripustení zmeny návrhu; pojednávanie odročené na neurčito s tým, že zástupcovi navrhovateľa bola uložená povinnosť založiť do spisu zdravotnú dokumentáciu navrhovateľa spolu s prekladom...
- 13.10.2008 - uznesenie o ustanovení prekladateľa a nariadení prekladu listín (dožiadania)...
- 07.01.2009 - uznesenie o priznaní tlmočného
- 01.04.2011 - stanovený T pojednávania na deň 26.05.2011...
- 26.05.2011 - meritórne prejednanie veci, pojednávanie odročené na neurčito za účelom konzultácie so znalcom na zváženie možnosti vyhotovenia znaleckého posudku
- 22.06.2011 - výzva účastníkom na vyjadrenie k podaniu navrhovateľa a výzva na predloženie otázok na znalca...
- 02.08.2011 - vyjadrenie vedľ. účastníka doručované protistranám...
- 18.01.2012 - telefonicky bol kontaktovaný znalec, ktorý po nahliadnutí do spisu, resp. zdravotnej dokumentácie zväži vypracovanie znaleckého posudku...
- 18.07.2012 - uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania a ustanovení znalca...
- 04.09.2012 - zaslanie spisu znalcovi...
- 11.01.2013 - vzhľadom na skutočnosť, že znalec zistil, že bol v určitom období ošetrojúcim lekárom navrhovateľa, namieta sa k vypracovaniu znaleckého posudku
- január 2013 - zmena zákonného sudcu (odchod zákonnej sudkyne na súd vyššieho stupňa)
- máj 2013 - zmena zákonného sudcu (zmena rozvrhu práce, odchod sudkyne na súd vyššieho stupňa)
- august 2013 - zmena zákonného sudcu (v zmysle dodatku k rozvrhu práce)

07.08.2013 - uznesenie o zrušení ustanoveného znalca, ustanovenie nového znalca

22.11.2013 - žiadosť znaleckej organizácie o zmenu lehoty na vypracovanie posudku, žiadosť o zaslanie súdneho spisu...

06.03.2013 - žiadosť znalca o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku (z dôvodu trvalého pobytu navrhovateľa vo Švajčiarsku a jeho osobného znaleckého vyšetrenia)

04.04.2014 - oznámenie znalcovi o predĺžení lehoty na vypracovanie posudku

31.07.2014 - výzva znalcovi na oznámenie štádia znaleckého dokazovania

01.10.2014 - urgencia o oznámenie stavu vypracovania znaleckého posudku...“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 14. novembra 2014 uviedol: „nesúhlasíme s názorom súdu, že sa jedná o skutkovo tak náročnú vec z dôvodu častej neprítomnosti navrhovateľa na území SR, ktorú nebolo možné posúdiť a vyriešiť za 14 rokov od podania žalobného návrhu“, a taktiež, že „zotrváva na dôvodoch uvedených v svojej sťažnosti...“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danej veci upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť sťažovateľa v tejto veci, v ktorej bol sudcom spravodajcom pôvodne sudca Ján Luby, prijal 12. decembra 2013 na ďalšie konanie IV. senát ústavného súdu. V zmysle ustanovení Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) boli veci predtým pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, a ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, prerozdelené. S účinnosťou od 14. júla 2014 bola jedna tretina nanovo pridelená sudkyňi ústavného súdu Jane Baricovej, ktorá sa v súlade s rozvrhom práce stala členkou III. senátu,

a veci, v ktorých je sudkyňou spravodajkyňou Jana Baricová, prerokúva III. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol III. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že spory o priznanie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej stránke hodnotiť ako zložitú. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na konanie napadnuté sťažnosťou. Ústavný súd nemôže súhlasiť s konštatovaním okresného súdu uvedeným vo vyjadrení k sťažnosti, keď hodnotí predmetnú vec ako „*skutkovo náročnú*“. Ústavný súd určitý stupeň náročnosti veci (nie však skutkovej, ale na spôsob vykonávania dokazovania) najmä vzhľadom na to, že sťažovateľ sa trvalo zdržiava v zahraničí, pripúšťa, avšak zdôrazňuje, že týmto argumentom nemožno ospravedlniť okresný súd za stav konania v čase rozhodovania o sťažnosti ústavným súdom a zbaviť ho zodpovednosti za to, že konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľa nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 14 rokoch od jeho začatia.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že podiel sťažovateľa na predĺžení napadnutého konania z dôvodu jeho neúčasti na nariadených pojednávaniach je nepatrný, pričom ústavný súd ďalej konštatuje, že v priebehu napadnutého konania nezistil také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením jeho dĺžky bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zastáva názor, že napriek tomu, že vo veci bolo vykonané množstvo procesných úkonov a priebeh konania je v zásade plynulý, napadnuté konanie je ako celok poznačené neefektívnosťou. O uvedenej skutočnosti svedčí najmä to, že napadnuté konanie trvá už viac ako 14 rokov a dosiaľ nebolo vo veci meritórne rozhodnuté.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Pokiaľ okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukazuje na to, že dĺžku konania ovplyvnili „... aj viaceré zmeny v obsadení súdu z dôvodu odchodov zákonných sudkýň na MD, odchodov na súd vyššieho stupňa, alebo v dôsledku ich zmien v rozvrhu práce“, ústavný súd túto argumentáciu nemohol akceptovať a konštatuje, že už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) vyslovil, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská

republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Ústavný súd napokon zdôrazňuje, že nie je možné ospravedlniť skutočnosť, že napadnuté konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľa (priznanie zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 14 rokoch od jeho začatia, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedliteľné (napr. IV. ÚS 371/2013, III. ÚS 511/2014).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby v záujme završenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 500 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že je neakceptovateľné, aby konanie vo veci nebolo ani po viac ako 14 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 13 C 377/2000, vychádzajúc z predmetu sporu a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Miroslavom Chrenkom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže

v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014